

Ιατρικά αμαρτήματα (παραπέμποντες και άλλα τινά)

από τον Χρήστο Βάμβαλη

Αφορμή για το σκαρίφημα αυτό, παλαιότερο άρθρο στα «Ιατρικά Θέματα» του ομοτέχνου μας Αντώνη Παπαγιάννη, που δεν διστάζει να «θέτει τον δάκτυλον επί τον τύπον των ήλων». Τα συγχαρητήριά μου αυτονόητα.

Θα μου επιτραπούν κάποιες ενδεικτικές ή δηκτικές σκέψεις.

Δεοντολογία (Ιατρική εν προκειμένω) δεν είναι, δεν πρέπει να είναι, το να καλύπτουμε αυτά, που θα πρέπει να αποκαλύπτουμε. Με αφορμή τις «υπεύθυνες δηλώσεις» ότι τα ιατρεία μας είναι νόμιμα (δεν πρέπει να αμφιβάλλει κάποιος ότι πρόκειται για θανάσιμη προσβολή, προκειμένου για θεράποντες του υψίστου λειτουργήματος) είχα δημοσιεύσει αυστηρό σημείωμα στον «τύπο» της Θεσσαλονίκης. Είχα δε, εκφράσει τη λύπη μου, γιατί ως συνταξιούχος δεν είχα την ευκαιρία να μην αναρτήσω τη «δήλωση», για να απολαύσω τις συνέπειες της μη συμμόρφωσής μου. Ο ρέκτης πρόεδρος του Ι.Σ.Θ. ευαισθητοποιήθηκε και υποσχέθηκε να το... διορθώσει. Αλλά... Είχα υπαινιχθεί ότι, αν έριχνε μία ματιά στον Χρυσό Οδηγό, θα έπρεπε να συστήσει έκτακτα πειθαρχικά συμβούλια. Δεν είχα προχωρήσει σε επισήμανση κραυγαλέα αντιδεοντολογικών αμαρτημάτων, με ακραίες περιπτώσεις διαφημιστικά ραπνεαυ σε... γωνιακά – face & προφίλ – μπαλκόνια κ.ά.π.

Στο θέμα. Κάποιες θλιβερές περιπτώσεις.

1. Θαυματουργός αγροτικός γιατρός! Καλός συνάδελφος, που είχε θητεύσει για λίγο στο «Σανατόριο», επειδή προετοιμαζόταν για... εξωχώριες σπουδές και είχε μπροστά του κάποιους μήνες, για βιοποριστικούς λόγους πήγε σε κοντινό κεφαλοχώρι, όπου είχε υπηρετήσει ο εν προκειμένω γιατρός. Ο καλός συνάδελφος μου διηγείται: Ο προηγούμενος γιατρός είχε σώσει..., διά παραπομπής, πολλούς χωρικούς (τους προλάβαινε την τελευταία στιγμή!). Αφού πέρασε κάποιος εύλογος χρόνος, δύο-τρεις μήνες, στο «ε-

ντευκτήριο» καφενείο του χωριού, ο νέος γιατρός είπε: «Πού έβρισκε ο προηγούμενος και έσωζε; Και εγώ θέλω να σώσω και δεν βρίσκω. Αλλά και δεν πέθανε κανείς!». Σημείωση: Ο παραπέμπων θαυματουργός έκανε καλή καριέρα.

2. Παντοδαής Φυματιολόγος. Υψηλόβαθμος γιατρός, «προ Ε.Σ.Υ.», έχοντας τρεις συναδέλφους με «πολλά υποσχόμενες» ειδικότητες, κατέθυνε στερεότυπα σ' αυτούς όλους τους αρρώστους. Το ευτράπελο: Όταν έβλεπα άρρωστο που είχε περάσει από τον «παντοδαή», πριν τον εξετάσω, του έλεγα τα τρία νοσήματα που του είχε βρει ο γιατρός. Είχα δε, για τον εαυτό μου, προσδιορίσει το σύνδρομο του «παντοδαούς». Και άλλα αμαρτήματα είχε ο γιατρός, ο οποίος ευδοκίμως ετερμάτισε τον νοσοκομειακό του βίο, αποκτήσας πολυτελές αυτοκίνητο – δεν θα πω τη μάρκα – ενώ οι περισσότεροι από εμάς, τους αδαιξ, βολεύομασταν με «σκαρβαίο»! (Σημείωση: Συνέβαλα στη διακοπή του θεάρεστου έργου του παντοδαούς, έργο που συνεχιζόταν και μετά το τέλος του νοσοκομειακού του βίου.)

3. Εκεί που το άδικο ευλογείται. Από κάποιες «συγκυρίες», γιατρός με κάπως μακρά υπηρεσία υπαίθρου, προσλήφθηκε στην πανεπιστημιακή πνευμονολογική κλινική. Όταν ο γράφων, εντεταλμένος υφηγητής, έλειψε για κάποιους καλοκαιρινούς μήνες, οι δε διευθυντές καθηγητές με τη λήξη των μαθημάτων αποσύρονταν, ο «εν θέματι» επέπεσε με παραληρηματική συνέπεια επί των γλουτών των ασθενών, χορηγώντας ενέσιμα «ύποπτα» αντιβιοτικά. Όταν γύρισα, χάλασα τον «μηχανισμό». Οι δε «φαρμακάδες» διέδωσαν: «Ήρθε ο Β. και μας χάλασε τη δουλειά». Ο γιατρός αυτός, με την «κοσμογονία» του Ε.Σ.Υ., κατέλαβε εξέχουσα θέση, από την οποία συνέχισε το λειτούργημα! Η διοίκηση του νοσοκομείου, ενήμερωθείσα, δεν προέβη στα σωστά μέτρα, μολοντί το αδίκημα ήταν μαθηματικά βεβαιωμένο, φοβηθείσα μήπως κατηγορηθεί για πολιτική δίω-

Ξη, δοθέντος ότι ο δράστης ανήκε σε άλλο κομματικό «κλήμα»! Ευνόητο ότι και ο γιατρός αυτός απέκτησε, πολύ σύντομα, όμοιο με τον προηγούμενο πολυτελές αυτοκίνητο, ετερμάτισε δε τον επιστημονικό του βίο με υψηλές διακρίσεις.

4. Κρυφό Ιατρείο. Υψηλόβαθμος γιατρός του Ε.Σ.Υ. «προσέλαβε» κάποιον «νόμιμο» γιατρό, υπό την κάλυψη του οποίου παρείχε τις υπηρεσίες του. Είχαν δε υφαρπάσει συνταγολόγιο νοσοκομείου της Θεσσαλονίκης. Πολύ γνωστός μου, φίλος πες, συμφοιτητής μου, που ήξερα, χωρίς υποψία λάθους, τον γραφικό του χαρακτήρα. Έκανα ότι δεν κατάλαβα. Μήπως πρέπει να έχω τύψεις;

Οι εμπειρίες μου από αμαρτήματα ουδόλως ασήμαντες. Αναφέρθηκα σε ιδιαίτερα ενδιαφέρουσες ή και διασκεδαστικές περιπτώσεις. Αλλά, από αυτά που θρυλούνται σήμερα, μήπως τα παλιά αμαρτήματα είναι ψιλικατζιδικά; Συναδελφικότατα, θα ευχόμουν να υπάρξει κάποτε δίκης οφθαλμός.

Αντί επιλόγου

Το 1975, που δεν είχε επικρατήσει ακόμη η έκλυση των ηθών και που υπήρχε δημόσια διοίκηση, μου ανατέθηκε από την Πρυτανεία του Α.Π.Θ. η διενέργεια Ε.Δ.Ε. (Ένορκη Διοικητική Εξέταση) για απάτη που αφορούσε αναγραφή ακριβού φαρμάκου με πλαστογραφίες. Εμπλέκονταν ένας γιατρός, ένας φαρμακοποιός και ένας υπάλληλος του Α.Π.Θ., το βιβλιάριο του οποίου αποτελούσε το «σώμα του εγκλήματος». Ήταν τόσο χοντροκομμένη η μεθόδευση, που χωρίς ιδιαίτερη προσπάθεια παρέπεμψα την υπόθεση στη Δικαιοσύνη. Ωστόσο, τα ένδικα μέσα – καθυστερήσεις επί καθυστερήσεων, ένας εισαγγελέας που υπερασπίστηκε τους κατηγορούμενους σθεναρότερα από τους συνηγόρους (είπαν ότι «τα είχε πιάσει»!) και κάποιος εφέτης που κατά την ακροαματική διαδικασία είχε πολύ λίγη γνώση/ σχέση με το αντικείμενο (όχι, δεν του αποδίδω πρόθεση) – συνέβαλαν στο να πέσουν οι ένοχοι «στα μαλακά».

